

Arrest

nr. 237 909 van 3 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louis Schmidtlaan 56
1040 ETTERBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en op 6/10/1983 geboren te zijn te Kumasi, Ghana. U liep school te Ghana en vatte er, na het beëindigen van uw studies Junior Secondary School, een technische opleiding tot timmerman aan van 6 maanden, in een overheidsschool. Nadien werkte u als timmerman voor uw leermeester, waarna u – zo’n 10 jaar geleden – uw eerste eigen zaak opende. Vijf jaar later opende u een tweede zaak te Kumasi. In het jaar 2016 reisde u een eerste keer voor zaken naar Turkije, alwaar u 2 maanden verbleef. Datzelfde jaar reisde u een tweede maal naar Turkije voor zaken, en u bleef er toen zo’n 4-tal maanden.

In juni 2018 vroeg u een visum aan om naar Nederland te reizen voor zaken in juli 2018. U verliet Kumasi op 16/07/2018 en ging naar Accra. Op 17/07/2018 vernam u dat er zeven mensen door de politie werden gedood te Kumasi, waarvan 4 personen kennissen waren van u. De politie verklaarde dat deze zeven personen een overval hadden gepleegd, maar dat was niet zo. U keerde naar Kumasi terug in de nacht van 17 op 18 juli 2018 om zich te vergewissen van de situatie. Er werd geprotesteerd tegen de politie in Kumasi, en u kreeg schrik dat, indien u er zou blijven, u iets zou kunnen overkomen. U verliet daarop opnieuw Kumasi en ging na Accra, alwaar u op 25/07/2018 Ghana verliet en de door u geplande reis naar Nederland maakte. Hoewel u aanvankelijk plande om na uw bezoek aan Nederland naar Ghana terug te keren, bedacht u zich na uw aankomst te Nederland. U was verward en had schrik, omwille van wat u gezien had in Kumasi net voor uw komst naar Nederland. U bleef te Nederland tot 01/09/2018, en nam die dag een bus naar België. U verbleef te België eerst in het Brusselse noordstation, en kreeg nadien onderdak bij een persoon die u ontmoette in het noordstation en te Eeklo woonde. Op 21/02/2019 werd u gecontroleerd door de politie aan wie u uw verhaal deed, en aan wie u kenbaar maakte dat u een asielaanvraag wilde indienen. U werd daarop een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 21/02/2019. Op 05/03/2019 werd uw verzoek om internationale bescherming in België, geregistreerd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Als eerste dient de extreme laattijdigheid van het door u ingediende verzoek om internationale bescherming, opgemerkt.

U verklaarde dat u vreest om naar Ghana terug te keren, omwille van het politieoptreden te Kumasi op 17/07/2018, waarbij politieagenten 7 personen onterecht dood schoten. U verklaarde dat de politie zomaar mensen neerschiet om ze dan achteraf van iets te beschuldigen, en u vreest dat u wel eens het slachtoffer zou kunnen worden van dergelijk politiegeweld (zie notities CGVS, p. 12 en 14).

Vooreerst dient opgemerkt dat de door u geopperde vrees bij terugkeer naar Ghana, bij voorbaat reeds ondermijnd wordt door de vaststelling dat u danig talmde met het indienen van een verzoek om bescherming. Zo verklaarde u dat u, na aankomst te Nederland op 25/07/2018, besloot om niet meer terug te keren naar Ghana omdat u de situatie te Kumasi vreesde, hoewel u eerder steeds plande om na uw bezoek aan Nederland naar Ghana terug te keren (zie notities CGVS, p. 8). U diende evenwel geen verzoek om internationale bescherming in te Nederland, en reisde op 01/09/2018 per bus naar België. In België ondernam u evenmin stappen om uw vrees voor een terugkeer naar Ghana kenbaar te maken, en een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Integendeel, u ondernam geen enkele poging om uw verblijf te regulariseren, en maakte slechts uw wens om bescherming te vragen in België, kenbaar op 21/02/2019, wanneer u onderworpen werd aan een politiecontrole, waarbij er u een bevel werd afgeleverd om het Belgische grondgebied te verlaten. Gevraagd waarom u danig lang wachtte met het indienen van een verzoek om internationale bescherming – u verbleef op het moment dat u door de Belgische politie werd gecontroleerd, immers reeds bijna 6 maanden in België – verklaarde u dat u niets afwist van asiel, en voegde u er vaagweg aan toe dat u ‘uw geest niet kon opmaken’ om asiel te vragen. U gevraagd of u dan nooit eens poogde uit te vissen wat u kon doen om uw verblijf in België te regulariseren – gezien u eerder als zakenman wel visa kon aanvragen om naar Nederland en Turkije te reizen, en u ook Turkse verblijfsvergunningen verkreeg wanneer u te Turkije verbleef (een eerste Turkse ‘residence permit’ geldig van 21/11/2016 tot 21/09/2017, en een tweede geldig van 21/09/2017 tot 21/08/2019), hetgeen aantoonde dat u wel degelijk in staat bent om procedures te doorlopen met het oog op wettelijk verblijf in landen waarheen u reist – verklaarde u dat u er niets van afwist (zie notities CGVS, p. 11).

U er opnieuw op gewezen dat u wel in staat bent om langdurige verblijfsvergunningen aan te vragen in Turkije, alsook reeds meerdere visa aanvraag om te reizen, verklaarde u dan weer dat u 'verward' was omwille van wat gebeurde met uw volk in Ghana. Deze verklaring overtuigt evenwel niet, en verschoont geenszins het feit dat u pas een 7-tal maanden na uw vertrek uit Ghana [op 25/07/2018], en nadat u een bevel verkreef om het grondgebied te verlaten, een verzoek om internationale bescherming indiende.

Deze vaststellingen indachtig, dient geconcludeerd dat u geen enkele zinnige reden weet te geven voor de extreme laattijdigheid van het door u ingediende verzoek om internationale bescherming. Voorgaande bedenkingen hypothekeken dan ook in negatieve zin de ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' en 'risico op het lijden van ernstige schade'.

Ten tweede dient vastgesteld dat het door u naar voren gebrachte asielrelaas, geenszins een 'gegronde vrees voor vervolging', noch een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', in uwen hoofde constitueert.

U verklaarde een terugkeer naar Ghana te vrezen, omwille van het brutale politieoptreden van de politie te Kumasi, op 17/07/2018. U verklaarde dat de politie zeven mensen doodde op beschuldiging van diefstal, maar deze zeven personen onschuldig waren en aldus het slachtoffer werden van ongewettigd politiegeweld (zie notities CGVS, p. 12 en 13). Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, blijkt inderdaad dat de Ashanti Regional Police te Ghana op 17/07/2018 nabij Kumasi zeven personen doodde, die van diefstal werden beschuldigd. Nadat hierdoor protest uitbrak, werd er door de Ghanese overheid een onderzoekscommissie bevolen, om dit gebeuren te onderzoeken. Dit comité kwam tot de conclusie dat de zeven gedode personen volledig onschuldig waren, en het politieoptreden ongewettigd. Hierna werden financiële compensaties voorzien voor de families van de slachtoffers, en werden 21 betrokken politieagenten geschorst, en onderworpen aan een strafonderzoek, ten einde deze politieagenten strafrechtelijk te vervolgen. Niettegenstaande de vaststelling dat de politie deze 7 mensen volledig onterecht doodde, op de valselijke beschuldiging van diefstal, dient derhalve vastgesteld dat dit brutale politiegeweld wel degelijk ernstig genomen werd door de Ghanese autoriteiten, en de betrokken politieagenten op heden het voorwerp uitmaken van strafrechtelijk onderzoek, nadat de families van de slachtoffers reeds financiële compensaties ontvingen. U was ten tijde van dit gebeuren zelf niet aanwezig in Kumasi, en was op geen enkele wijze persoonlijk betrokken bij dit politiegeweld. U gesteld dat dan wel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat dit een gevoel van onrechtvaardigheid nalaat, maar dit alles toch geen gegronde individuele vrees voor vervolging in uwen hoofde constitueert, verklaarde u dat u 'asiel' niet kende, en u – wanneer u Ghana een laatste keer verliet – nadacht, en bang werd omdat u erover dacht dat zoiets u misschien op een dag zou kunnen overkomen (zie notities CGVS, p. 14). Gevraagd of u enige reden heeft om te denken dat u slachtoffer zal worden van politiegeweld in Ghana, antwoordde u evenwel ontkennend, en stelde u gewoon bang te zijn. Het CGVS kon evenwel nergens informatie terugvinden dat er op zou moeten wijzen dat er in Ghana sprake zou zijn van een situatie van willekeurig geweld, dan wel van een dermate niveau van politiegeweld dat dit een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou constitueren. Hoewel politiebataliteit en corruptie binnen de Ghanese politie dan wel aanwezig zijn in Ghana, is er wel degelijk een instantie - Police Professional Standards Bureau (PPSB) – die zaken van beweerd ongerechtvaardigd politiegeweld onderzoekt en aankaart (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) – zo ook in het kader van het door u verhaalde asielrelaas, waarbij zeven personen onschuldig werden gedood door de politie. **Het dient dan ook vastgesteld dat het door u gebrachte asielrelaas, geenszins een gegronde vrees voor vervolging', noch een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', in uwen hoofde constitueert.** Waar u tot slot oppert dat leden van de Zongoetnie in Ghana gevisieerd zouden worden door de politie, dient vastgesteld dat er geen enkele informatie terug te vinden valt die hier op zou moeten wijzen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, dient vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uwen hoofde sprake zou zijn van een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of dat u een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u neergelegde documenten – uw Ghanese kiezerskaart, kaart van sociale zekerheid, certified copy of entry in register of births, rekeningen van zaken die u kocht voor uw winkels in Kumasi, en twee Turkse verblijfsvergunningen – weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen.

Deze documenten vormen immers enkel een indicatie voor uw identiteit, nationaliteit, professionele activiteiten, en uw verblijf in Turkije – zaken die in deze niet in twijfel getrokken worden. Voor het overige brengen deze niets bij in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt dat dat de bestreden beslissing verschillende artikels, bepalingen en beginselen schendt, met name:

*“- artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;
- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);
- artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;
- art. 48 tot art. 48/7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet);
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).”*

Verzoeker voert aan dat hij een bijzonder profiel heeft: *“verzoeker is een weldenkende, rustige, goed opgeleide persoon en intellectueel die elke vorm van onrecht en machtsmisbruik diep verwerpt”; “[...] een welvarende entrepreneur en had in Ghana geen financiële problemen”; “[...] is Zongo, en is bijgevolg lid van een minoriteit die in Ghana onderdrukt wordt”; en door “[...] wat er voor zijn vertrek in Kumasi gebeurd is (moord van 7 jongeren uit zijn omgeving), heeft hij belangrijke angststoornissen”.*

Verzoeker verwijst naar de dood van de Zongo-jongeren en stelt:

“Verzoeker werd persoonlijk getroffen door deze gebeurtenis: hij kende persoonlijk vier van de zeven jongens die gedood werden. Hun dood werd bijgevolg buitengewoon slecht ervaren door verzoeker, niet alleen vanwege het verlies van dierbaren, maar ook vanwege het onrecht rondom deze gebeurtenis. Verzoeker vreest, ingeval van terugkeer, dat ook hij mogelijk het slachtoffer zal zijn van de onderdrukking en vervolging van zijn gemeenschap door de Ghanese autoriteiten/politie, zoals dit ook het geval is geweest van zijn eigen vrienden. Het enige feit dat hij van Zongo-afkomst is, is voldoende om deze vrees te koesteren. Inderdaad, zijn vrienden die gedood werden door de politie, hadden hiervoor ook geen persoonlijke problemen met de politie/overheid, maar werden toch, door hun Zongo-herkomst, gedood.”

Verzoeker argumenteert als volgt inzake zijn politieke overtuigingen:

“De intentie van verzoeker om naar Europa te komen was initieel niet gemotiveerd door een vrees voor vervolging. Hij moest naar Nederland gaan voor zijn werk en is op deze basis naar Europa gekomen. Hij heeft hierover ook nooit gelogen en dit verklaart onder andere waarom hij niet meteen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België. Hij was in die periode nog in volle reflectie.

Echter, zoals hij dit reeds aangeduid had gedurende zijn verhoor op DVZ, was de situatie in de regio van herkomst van verzoeker de laatste jaren heel fel verergerd. Enkele dagen voor zijn geplande vertrek, heeft de Ghanese politie zeven Zongo-jongeren doodgeschoten. Dit heeft verzoeker heel fel gemarkeerd.

Sindsdien, stelt verzoeker zich continu vragen over het beleid in zijn land van herkomst en het lot van zijn eigen gemeenschap, tot op het punt dat het voor hem vandaag ondenkbaar is om terug te keren naar Ghana.

De afstand, evenals de confrontatie met een andere samenleving en een ander levensmodel, maakte hem helemaal bewust van de afwezigheid van rechtvaardigheid in Ghana en de machtsmisbruik in Ghana. Hij draagt een diep gevoel van wanhoop voor zijn land en haat voor zijn leiders/autoriteiten, wat hem in een staat van grote stress en angst plaatst.

Sinds hij in België aangekomen is, heeft verzoeker inderdaad vooruitgang kunnen boeken in zijn reflectie, met name door zijn levenservaringen in België en de confrontatie met een ander maatschappelijk model. Zijn afwijzing van het Ghanese beleid/de acties van de autoriteiten en de politie is enorm toegenomen omdat hij begrijpt dat ze niet onvermijdelijk zijn. Hij vreest bijgevolg dat, ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst, de druk die hij hier ervaart, hem zal overweldigen en hem zal aansporen om daden van protest en opstand te plegen die hem zouden onderwerpen aan represailles van de Ghanese overheid.

De situatie in Ghana, in het bijzonder de onderdrukking en vervolging van de Zongogemeenschap, en de onrechtvaardigheid die zijn gemeenschap moet verduren, is onhoudbaar voor verzoeker.

Zowel het objectief element (algemene context in Ghana, beleid geleid tegen de Zongogemeenschap) als het subjectief element (afwijzing in het hoofd van verzoeker van het beleid en de praktijken in zijn land van herkomst) zijn hier aanwezig.

Volgens artikel 48/3, §4, e, kan een vluchteling door zijn politieke overtuigingen vervolgd worden, "ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden".

Het feit dat verzoeker (nog) geen daden van enige omvang tegen het regime heeft begaan, kan daarom geen reden zijn om zijn asielverzoek te weigeren. De interne druk in zijn hoofd is echter zodanig dat, in geval van terugkeer, verzoeker vrijwel zeker daden van oppositie tegen de regering zal plegen.

Ten slotte moet ook aangeduid worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op de bescherming van zijn autoriteiten, omdat zij juist de actoren van vervolging zijn die hij vreest en vlucht.

Gezien de algemene politieke situatie in Ghana, in het bijzonder de onderdrukking van de Zongogemeenschap,

is het bijgevolg ondenkbaar voor verzoeker om terug te keren naar Ghana, tot op het punt dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België."

Verzoeker verwijst inzake het subjectief element van de vrees naar het UNHCR-handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus krachtens het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 en naar artikel 48/6, § 5, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar wetgeving en rechtspraak aangaande de principes inzake de samenwerkingsplicht en het voordeel van de twijfel.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus, verwijst hij naar de artikelen 2 en 3 EVRM en stelt hij: "Verzoeker meent echter dat, aangezien wat voorafgaat, hij het slachtoffer zal zijn van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in geval van terugkeer naar Ghana, omwille van zijn Zongo- herkomst en omwille van zijn politie overtuigingen."

Beoordeling

2.2.1. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen en rechtspraak in het verzoekschrift impliceert immers niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de

zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.2.5. De bestreden beslissing motiveert omstandig dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend. Deze motivering luidt als volgt:

“Vooreerst dient opgemerkt dat de door u geopperde vrees bij terugkeer naar Ghana, bij voorbaat reeds ondermijnd wordt door de vaststelling dat u danig talmde met het indienen van een verzoek om bescherming. Zo verklaarde u dat u, na aankomst te Nederland op 25/07/2018, besloot om niet meer terug te keren naar Ghana omdat u de situatie te Kumasi vreesde, hoewel u eerder steeds plande om na uw bezoek aan Nederland naar Ghana terug te keren (zie notities CGVS, p. 8). U diende evenwel geen verzoek om internationale bescherming in te Nederland, en reisde op 01/09/2018 per bus naar België. In België ondernam u evenmin stappen om uw vrees voor een terugkeer naar Ghana kenbaar te maken, en een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Integendeel, u ondernam geen enkele poging om uw verblijf te regulariseren, en maakte slechts uw wens om bescherming te vragen in België, kenbaar op 21/02/2019, wanneer u onderworpen werd aan een politiecontrole, waarbij er u een bevel werd afgeleverd om het Belgische grondgebied te verlaten. Gevraagd waarom u danig lang wachtte met het indienen van een verzoek om internationale bescherming – u verbleef op het moment dat u door de Belgische politie werd gecontroleerd, immers reeds bijna 6 maanden in België – verklaarde u dat u niets afwist van asiel, en voegde u er vaagweg aan toe dat u ‘uw geest niet kon opmaken’ om asiel te vragen. U gevraagd of u dan nooit eens poogde uit te vissen wat u kon doen om uw verblijf in België te regulariseren – gezien u eerder als zakenman wel visa kon aanvragen om naar Nederland en Turkije te reizen, en u ook Turkse verblijfsvergunningen verkreeg wanneer u te Turkije verbleef (een eerste Turkse ‘residence permit’ geldig van 21/11/2016 tot 21/09/2017, en een tweede geldig van 21/09/2017 tot 21/08/2019), hetgeen aantoonde dat u wel degelijk in staat bent om procedures te doorlopen met het oog op wettelijk verblijf in landen waarheen u reist – verklaarde u dat u er niets van afwist (zie notities CGVS, p. 11). U er opnieuw op gewezen dat u wel in staat bent om langdurige verblijfsvergunningen aan te vragen in Turkije, alsook reeds meerdere visa aanvroeg om te reizen, verklaarde u dan weer dat u ‘verward’ was omwille van wat gebeurde met uw volk in Ghana. Deze verklaring overtuigt evenwel niet, en verschoont geenszins het feit dat u pas een 7-tal maanden na uw vertrek uit Ghana [op 25/07/2018], en nadat u een bevel verkreeg om het grondgebied te verlaten, een verzoek om internationale bescherming indiende.”

De Raad stelt vast dat verzoeker geen dienstige poging onderneemt teneinde de voormelde motivering te ontkrachten. Verzoeker verwijst naar de bewering dat hij zich continu vragen stelt over het beleid in zijn land van herkomst en het lot van zijn eigen gemeenschap, alsook dat de confrontatie met een andere samenleving en een ander levensmodel hem bewust maakte van de afwezigheid van rechtvaardigheid in Ghana en de machtsmisbruik in Ghana. Dit kan echter bezwaarlijk aangenomen worden als nuttige reden waarom verzoeker vele maanden heeft getalmd om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Indien verzoeker daadwerkelijk het voorgehouden profiel heeft van *“(…) een weldenkende, rustige, goed opgeleide persoon en intellectueel die elke vorm van onrecht en machtsmisbruik diep verwerpt”* moet aangenomen worden dat hij het profiel heeft om bij aankomst in België zo spoedig mogelijk zijn verzoek in te dienen.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en slechts een zevental maanden na het vertrek uit Ghana, en daarenboven nadat hij een bevel verkreeg om het grondgebied te verlaten, het verzoek indiende, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde.

Voorgaande vaststelling vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

2.2.6. Verzoeker verwijst naar de dood van zeven personen ingevolge een politieoptreden in Kumasi als reden voor zijn vrees en angststoornissen, alsook als grondslag van zijn politieke overtuiging.

Te dezen stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing opmerkt, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist:

- de Ashanti Regional Police doodde te Ghana op 17 juli 2018 nabij Kumasi zeven personen die van diefstal werden beschuldigd;
- er werd door de Ghanese overheid een onderzoeksc commissie bevolen en dit comité kwam tot de conclusie dat de zeven gedode personen volledig onschuldig waren en het politieoptreden ongewettigd was;
- er werden financiële compensaties voorzien voor de families van de slachtoffers;
- 21 betrokken politieagenten werden geschorst en onderworpen aan een strafonderzoek ten einde deze politieagenten strafrechtelijk te vervolgen.

Daarenboven stelt de beslissing terecht vast dat verzoeker ten tijde van dit gebeuren zelf niet aanwezig was in Kumasi en evenmin persoonlijk betrokken was bij dit politiegeweld.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij teneinde de motivering concreet te betwisten waar deze stelt: *“ Het CGVS kon evenwel nergens informatie terugvinden dat er op zou moeten wijzen dat er in Ghana sprake zou zijn van een situatie van willekeurig geweld, dan wel van een dermate niveau van politiegeweld dat dit een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zou constitueren. Hoewel politiebrutaliteit en corruptie binnen de Ghanese politie dan wel aanwezig zijn in Ghana, is er wel degelijk een instantie - Police Professional Standards Bureau (PPSB) – die zaken van beweerd ongerechtvaardigd politiegeweld onderzoekt en aankaart (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) – zo ook in het kader van het door u verhaalde asielrelaas, waarbij zeven personen onschuldig werden gedood door de politie.”*

Tevens brengt verzoeker geen begin van bewijs bij dat hij als Zongo problemen zou kennen in Ghana en laat hij de motivering ongemoeid waar deze stelt: *“Waar u tot slot oppert dat leden van de Zongoetnie in Ghana gevisieerd zouden worden door de politie, dient vastgesteld dat er geen enkele informatie terug te vinden valt die hier op zou moeten wijzen.”*

In de mate dat verzoeker aanvoert dat *“[d]e interne druk in zijn hoofd is echter zodanig dat, in geval van terugkeer, verzoeker vrijwel zeker daden van oppositie tegen de regering zal plegen”*, blijkt dat dit in manifeste tegenstelling is met zijn voorgehouden profiel van *“een weldenkende, rustige, goed opgeleide persoon en intellectueel die elke vorm van onrecht en machtsmisbruik diep verwerpt”*. Aangezien uit de landeninformatie blijkt dat de Ghanese overheid optrad tegen het machtsmisbruik van de politieagenten bij de dood van zeven personen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een politieke overtuiging heeft ontwikkeld die hem in de negatieve belangstelling van de autoriteiten zou kunnen brengen. Dit geldt des te meer omdat hij geen begin van bewijs bijbrengt dat het behoren tot de Zongogemeenschap problematisch zou zijn in zijn land van herkomst.

Gelet op voorgaande vaststellingen voldoet verzoeker evenmin aan de cumulatieve voorwaarde van artikel 48/6, § 4, c) van de Vreemdelingenwet, met name het afleggen van samenhangende en aannemelijke verklaringen die niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek.

Omwille van voorgaande vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid en ongegrondheid van zijn relaas, kan aan verzoeker evenmin het voordeel van de twijfel worden toegekend.

2.2.7. Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. Verzoeker beroept zich inzake de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde elementen als deze die ten grondslag liggen van zijn vraag tot erkenning van vluchteling. Hij brengt geen andere specifieke redenen aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS